

ПЛОВДИВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Пловдивенски Гласъ“ ще излиза всяка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всяка дума по 3 ст. за едно обнародвание. На първа страница на дума по 10 ст. Парти за публикуване обявления и други се предаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстникъ въ г. Пловдивъ. Писма и дописки неесвободени не се приематъ. Ръкописъ се връщатъ, ако бѫдатъ платени. Обявленията на г. Приставъ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

ВАЖНО ЗА КРЪЧМАРИТЪ.

Извѣстяваме на интересуващи се, че отворихме въ с. Муселиево, Никополска околия, складъ отъ спиртъ и спиртни питиета като: мастика, ръкия, конякъ и други.

Качества прѣвъходни, цѣни най умѣрени.
1—3
Атанасовъ & Славчовъ.

ПРОДАВАМЪ ЕДНА КѢЩА П КВАРТАЛЪ № 381 И СТОКАТА ВЪ ДЮКЯНА № 375 И ЛОЗЯ.

3—4
Илия Ив. Донковъ

ОБЯВЛЕНИЕ

За да удовлеториѫ нѣкой кредитори на довѣрителката ми Хаджи Хаипе Садика Хаджи Юмеръ Бейова, рѣшихъ да продавамъ по части отъ браницето ѹ, називаемо »Комударъ«. Желающитъ могжътъ да се отнесътъ всѣкога въ кантората ми.

Адвокатъ: Ив. Ив. Доковъ.

3—3

М. Иосифовъ приема да прѣподава и да подготвя ученици за повторителинъ испитъ по френски езикъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписанитѣ Маринчо П. Марчевъ бивши помошникъ сѫдебенъ приставъ и Русси Д. Желѣзовъ, съ настоящето си, обявяваме на всички приятели и познаници, че отъ 23 Юлий н. г. отваряме писалище, като ще приемеме да завеждамъ всѣкаквътъ родъ дѣла прѣдъ сѫдилищата, извѣршване актове и за привеждане въ исполнение испытнителни листове, съгласно чл. 3 отъ закона за Адвокатитетъ и чл. 51 отъ Търговския законъ за кждѣто да бѫдатъ тѣ. Като обѣщаваме ако-ратностъ и умѣreno възнаграждение.

Писалището ни се намира въ Александровската улица подъ № 3118, до зданието въ което се помищава Пловдивъ. Окол. Мирово Сѫдилище подъ фирмата Маринчо П. Марчевъ С-ие Руссе Д. Желѣзовъ.

гр. Пловдивъ, 23 Юлий 1898 год. 1—3

Съ почитание

М. П. Марчевъ & Р. Д. Желѣзовъ.

Пловдивъ, 26-и Юлий 1898 год.

Слушали сме нѣкои Никополски граждани да се произнасятъ противъ откупуванието на желѣзоплатната линия Сомовитъ—Пловдивъ, която тѣ считатъ врѣдна за интересите на града си. То-ва, до нѣгдѣ, можеше да бѫде вѣрно, ако отъ по-рано, прѣди направата на желѣзоплатната линия, Пловдивъ вършеше съ Никополь търговия, ако всички, входящи въ г. Пловдивъ, стоки се прѣкарвашъ чрѣзъ Никополь, а така сѫщо и ако износа на Пловдивъ ставаше чрѣзъ Никополь. Обаче, съ съжаление, ще признаемъ, че, макаръ интересите на Никополь да изискваха това, пѣкъ и ония се на г. Пловдивъ да сѫ сѫщите, други интереси се испрѣвиха по срѣдата; интереси, които отъ дѣлни години сѫ имали надмошните надъ интересите на Никополь, всѣдѣствие на което и търговията на г. Никополь не е могла да се развие и вземе по широки размѣри. Тѣзи интереси сѫ инте-реситѣ на града Свищовъ, който, като окръженъ градъ, е ималъ всѣкога надмошното и надъ всичко. И докѣто Никополь по териториално рас-предѣление се намира подъ Свищовъ, неговата тър-

говия никога нѣма да се развие и Никополь никога нѣма да бѫде центръ на такава търговия, на каквато сѫ центръ другитѣ Дунавски градове, защото г. Свищовъ, като окръженъ градъ, нѣма да допустне това и не противодѣйствува и на най малки опитъ да се повдигне търговията му, защото всѣко повдигане на Никополь ще се отразява въ врѣда на Свищовъ. И, ако Никополь днесъ не е търговски градъ, причината на това не трѣба да се търси нигдѣ другадѣ, освѣнъ въ обстоятелството, че интереситѣ на Свищовъ изискватъ това. Никополчани не трѣба да се опасяватъ отъисканията на Пловдивци ни най-малко, ако тѣ разбираятъ своите интереси, а отъ Свищовчени. Съ Пловдивци тѣ могатъ много лѣсно да се разбератъ, защото интереситѣ имъ сѫ тѣждѣвни, когато ония съ Свищовчани съвѣршенно противоположни. Пловдивъ нѣма интересъ да желае съиспването на Никополь, нито да въздига едно село въ врѣда на единъ градъ, всѣдѣствие на това може да се намѣри единъ исходъ, който да задоволи и Никополь. Ако Никополь остане относително пътнитѣ съ съобщения въ днешното си положение, никакъ не може му помогнѫ. Никополските интереси изискватъ не развалиянето на готовата железноплатната линия Сомовитъ—Пловдивъ, а продължението ѹ до Никополь—което е осъществимо, понеже нѣма технически прѣпятствия и съ единъ малки разноски може да се постигне всичко. Въ сѫществуванието на тая линия Никополь трѣба да очаква повдигане, а така сѫщо и въ присединяванието си териториално къмъ Пловдивъ. Въ такъвъ само случай търговията на Никополь може да се повдигне и Никополь да стане търговски градъ, какъвто е днесъ Свищовъ. Друга една причина, за да бѫде въ това положение търговията на Никополь, ний намѣрваме въ ония прѣселенци отъ Свищовъ, които, макаръ и да живѣятъ отъ дѣлни години въ Никополь, но, като родени отъ Свищовъ, милѣятъ много повече интереситѣ на родния си градъ прѣдъ ония на града, въ когото живѣятъ и въ всѣки удобенъ случай спомагатъ за въздиганието на родния си градъ, въ когото единъ денъ пакъ може да се върнатъ да живѣятъ.

Ний не говоримъ празни думи.

Никополь съставлява частъ отъ Свищовски окръгъ отъ 15 години насамъ. Жителитѣ му, какъто и ония отъ околията, плащатъ всички окръжни тегоби, каквито плащатъ жителитѣ отъ Свищовска околия.

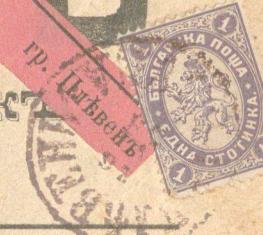
Тѣзи пари се прѣбираятъ отъ Свищовската окръжна комиссия и цѣли 15 години тѣзи комиссии, въ която, по всяка вѣроятностъ, сѫ вли-зали и Никополски граждани, родени въ Свищовъ, се е грижала за Никополь и околията му, като е била майка за Свищовската околия и мащиха за Никополската. И благодарение на тѣзи грижи, Никополската околия е процъвѣла (?) и достигнала до това положение, въ което се намѣрва днесъ. Че Свищовската окр. постоянна комиссия не е направила почти нищо за Никополь, е много ясно. Ний ще привѣдемъ само единъ фактъ, който е отъ естество да увѣри и най-голѣмитѣ томовци, че Свищовчени всѣкога сѫ игнорирали интересите на Никополчани. Прѣвѣтъ 1889 година Пловдивската окр. постоянна комиссия, за да улѣсни пътнитѣ съобщения съ Никополь, да даде възможностъ да се развие търговията между тѣзи два града, почих постройката на шосето Пловдивъ—Никополь и го построи до границата на Пловдивски окръгъ. Оставаше Свищовската окр. пост. комиссия да поеме съ присърдце сѫщата идея и да довѣрши другата половина отъ шосето въ Нико-

полската околия. Нѣ направи ли се нѣщо? Не, отговаряме, защото интереситѣ на Свищовъ диктуваха да не се свѣрзва Никополь съ шосе, кое-то ще даде по голѣмъ потокъ на търговията му съ Пловдивъ. Цѣли 10 години почти Свищовски окр. съвѣтъ, па и комиссията, намираха причини да не се довѣрша това шосе и да не се свѣрзва Никополь съ Пловдивъ. И днешенъ денъ още не е направено. Прави се, това не отричаме, нѣ части, а цѣлото шесе Богъ знае, кога ще бѫде готово. И тази година Свищовската постояннa комиссия сключи съ Българ. Народна Банка единъ заемъ за направата на шосето въ окръга, нѣ и съ тѣзи пари пакъ ще се подобриятъ пътнитѣ съобщения на гр. Свищовъ съ разнитѣ пунктове въ околията му, безъ да се направи нѣщо и за гр. Никополь или за околията му. Сега нищо не се предприема за доброто на Никополь и околията му отъ срѣдствата му, съ които располага Свищовската окр. пост. комиссия и ако единъ денъ, което нѣма да отиде за дѣлго, Никополь мине подъ Пловдивъ по новото териториално распределение на окръзитѣ, то заедно съ това на Пловдивъ ще се прѣхвърли и дѣлгътъ на Никополската околия, сумитѣ на който дѣлгъ сѫ били употребени за подборъ съобщения въ окръзията на Свищовската околия. Свищовчениятѣ виждатъ, че, рано или късно, Никополската околия ще мине подъ Пловдивъ, за това бързатъ да си оплетятъ коишница, докѣто е врѣме.

Ето защо Никополчани не сѫ прави въ ежедневията си, като тѣждѣтъ, че Пловдивъ искаль да съсипне града имъ, а да въздигне Сомовитъ, като ходатайствува да се откупи отъ дѣржавата построената вече на частни срѣдства линия Сомовитъ—Пловдивъ. Не сѫ прави, защото Пловдивци никога не сѫ искали, нито пѣкъ сѫ желали съиспването на Никополь, защото интереситѣ имъ не сѫ дохождали въ стълновение, когато напротивъ съ Свищовъ е съвѣршено обратното. И двата града сѫ на Дунава и всѣкога сѫ съперничили единъ на другъ, а тѣй като Свищовъ, като окръженъ градъ, всѣкога е ималъ надмошното, естествено е, че търговията въ Никополь не ще може да добие такъвъ размѣръ, какъвто има Свищовската. Ако Никополчани искатъ да разбератъ интереситѣ си, тѣ ни най-малко не трѣба да прѣвъдѣствуватъ на усилията на Пловдивчени да се откупи и експлоатира отъ дѣржавата линията Сомовитъ—Пловдивъ, а да се застѫпятъ и тѣ и подпомогнатъ за свѣрзването и на града си чрѣзъ тази линия съ Пловдивъ, въ който случай ще въздигнатъ града си и разширятъ търговските си операции. Тука, и само тука е спасението на Никополь.

Въ случай пѣкъ, че Никополчени се не отѣлѣятъ отъ заблуждението си и останатъ на първото си рѣшение да ходатайствува за развалиянето на линията Сомовитъ—Пловдивъ, никой не ще имъ бѫде кривъ, и всичката отговорностъ за заравянието интереситѣ на града Никополь ще падне върху неговите ржководители, които въ заблуждението си не сѫ видѣли пътя, който ги води къмъ добъръ исходъ и волно или неволно сѫ обрекли на загинаване веднъжъ за вишаги интереситѣ на града си. Това е нашето мнѣние и ний вѣрваме, че казваме една истина. Нѣ тѣй като интереситѣ на Пловдивски, Ловченски, пѣкъ и Севлиевски окръзи изискватъ това, Пловдивъ ще дѣйствува съ всички възможни срѣдства да се откупи и експлоатира отъ дѣржавата линията Сомовитъ—Пловдивъ, а пѣкъ Никополските граждани, които милѣятъ интереситѣ на града си и желаятъ неговото повдигане, нека си отварятъ очи-

Читалище
Съгласие

тъ, защото може да дойде единъ денъ, когато ще признаятъ справедливостта на нашите думи, нъше бъде много късно. Нека не забравяте и то-ва, че иматъ и съграждани, на които интереса е да се запази всичката търговия за родния имъ градъ Свищовъ. При това нека не се забравя и това, че най-голъмия дълъг въ плащанието на разните окръжни тегоби се пада на Никополската околия, която има 9983 дървени и жълезни ра-ла сръчу 5663 въ Свищовската околия. Свищов-ската околия се подобрява въ всъко отношение отъ гърба на Никополската, която плаща окръжни тегоби въ два пъти повече отъ Свищовската. И единъ денъ при отцъпването на тия двъи око-лии — Никополската и Свищовската, на първата ще се наложи да исплаща отъ направените заеми, които съ употребени исклучително за по-добрънието на Свищовската околия, два пъти по-голъм дълъг отъ дълътъ, когото ще плати Сви-щовската околия.

И този денъ не е далечъ, тогава, върваме, че Никополчени ще видятъ, кои съ били тъхни доброжелатели и кои не.

МЪСТИ НОВИНИ

— Презъ настоящата година двама забължителни маже — Гладстонъ и Бисмаркъ при-дадохъ Богу духътъ си. Макаръ и двамата да бъха велики хора за всичътъ си, обаче смъртъта имъ не произведе еднакво впечатление. Смъртъта на Гладстона причини скърбъ на всички народности безъ разлика, като човѣкъ кой-то прѣзъ цѣлии си животъ е работилъ за угнѣтенитъ и онеправданитъ, — когато втори е ра-ботилъ само за доброто на германската империя и е билъ неумолимъ къмъ другите. Смъртните ос-танки на първия се украсихъ съ вѣнци отъ стари и нови свѣти, а на втори отъ германците. По случай смъртъта на Гладстона се поднесохъ съболезнователни телеграмми до дамашните му отъ всѣкѫдѣ, а на Бисмарка отъ нѣмския край. При това и въ живота си тѣзи двѣ велики политичес-ки лица съ се различавали по своята дѣятелност. Въ липето на Гладстона всѣки виждаше единъ членъ на помошъ да се притече, когато въ лицето на Бисмарка се съглеждаше противното. И България въ своя редъ въ лицето на Гладстона загуби единъ свой доброжелателъ, който въ най-тѣжките времена на нашето робство, когато се бѣсихъ, биехъ, убивахъ беззащищните рани, издигна своя мощенъ гласъ въ полза на огнѣтенитъ българи, застъпи се за настъ, извади на сцената турските авѣрства и съ перо-то си способствува да възбуди състрадание къмъ огнѣтенитъ българи въ цѣла Европа, прѣдизвика съчувствие къмъ настъ въ всички държави и ко-гато Русия, нашата освободителка, поведе своите побѣдоносни войски за нашето освобождение, тя не спѣши отъ никѫдѣ противодѣйствие, когато Бис-марка гледаше на тази България, която спорѣдъ него не заслужвала смъртъта на единъ помера-

ПОДЛИСТНИКЪ

По жглиѧ (кюшетата) и избитѣ

(Продължение отъ брой 28).

— Азъ ще заплатя азъ имамъ познати добри хора — и тма да ме оставятъ.

— Ти отъ кои си?

— Азъ по рано все по господарските домове живѣхъ, а сега вече нѣмамъ сила да работя; станахъ стара — не можъ и почихъ съ името Христово да живѣхъ.

— А какъ се именувашъ?

— Авдотия ми е кръстното име.

— Хубаво, Авдотию, установи се, само парите по-напредъ ще заплатишъ, ето виждъ

Въ първата стая, гдѣто тѣ разговаряха, имаше голъма руска печка (соба); при прозореца се помѣщаваше широкъ дървенъ креватъ, на когото бѣхъ нахвърлен сума калии дрипи.

— Тукъ живѣхъ мажъ съ жената си — птичиици: щипкѣ пера, наченъ хазайката, а тамъ е, при со-бата живѣ единъ бѣденъ старецъ, който така също ходи по просия, може би, ти го познавашъ.

Въ това време на вратата на слѣдующата стая се показа малка, суха фигура съ голъма глава, на която имаше цѣла шапка гжести, побѣлѣли сечкани косми. Широката побѣлѣла брада достигаше до поясъ. Малките му, смѣящи се очи, гледахъ бойко. Той бѣше облеченъ съ вехтичъкъ бѣлъ кителъ и такива също панталони.

Общий му видъ бѣше такъвъ: „педя човѣкъ, ла-катъ брада“. Той вѣжливо се поклони на Авдотия и имъ стори място да минътъ въ другата стая, изъ която току що бѣше излѣзълъ.

— Този е самия старецъ, каза хазайката, като

ски войникъ, съ лошо око и станъ причина да се распокъса Сан-Стифанска България на 5 части.

— Софийските вѣстници печататъ едно обя-вление на Д-ръ Хр. Мутафовъ, бившъ членъ на мястния окр. съдъ, съ което оповѣстява, че се билъ установилъ да адвокатствува въ Русе, и приемалъ да защищава дѣла само припълнилъ апелъ. Ние, които познаваме отличителните качества на г. Мутафовъ, много скърбимъ, че се е от-казалъ да защищава дѣла предъ окр. и мировитъ съдилища. Мнозина клиенти, които имаше тукъ, и които иматъ дѣла въ окр. съдъ, днес ще трѣбва да го напустятъ по единствената причина, че не приемалъ да защищава и въ по долни съдилища. —

— Въ градското мирово съдилище прѣди нѣ-колько дни се гледа едно дѣло, което трѣбва да отбѣлѣжиме. Тъжителъ по него се яви Цв. Ка-риановъ, редакторъ на в. „Бдителъ“, който се тъжи срѣчу Георги Илиевъ, окол. началникъ въ Лу-ковитъ, за гдѣто послѣдниятъ вселилъ страхъ у К-ва, съ заканванието, че ще го съсѣчи на пар-чета, ако продължава да блядослави. Това за-канване, този страхъ, който добилъ К-въ и отъ който понемъ неможилъ да спи спокойно, защо-то всѣкога Илиевъ му се явявалъ на сънъ — го-лъмъ, рутавъ, както самъ К. се изразява, било придано отъ Т. Цвѣтковъ. Отъ распитаниетъ свидѣтели се установи, че Илиевъ не е правилъ никакво заканване, а напротивъ казалъ на Цвѣт-ковъ да съобщи Кар-ву, да прѣстане да хули и блядослави по неговъ адресъ, защо може да го застави да иди до крайностъ. Отъ другъ свидѣтель В. Н-въ се установи прѣдъ съда, че мни-мия оплашенъ, види се, да прѣкрие прѣстъпле-нието си, единъ денъ, кога Г. Илиевъ заминувалъ, нравственния Карапановъ да се покаже до кол-ко стои високо въ нравствено отношение и какъ-ко понятие има за честта на хората, а слѣдователно и за своята, въ присъствие и на други свидѣтели, поканилъ нѣкакъвъ близостоящъ бо-заджия да видялъ работата на минаващия нач-налникъ. Това се исповѣда подъ клѣтва прѣдъ съдилището въ присъствие на отбрана публика. Ето единъ образецъ отъ моралъ на единъ човѣкъ, който, ужъ божемъ, се е нагъройъ съ вѣстника си да поправи лошитъ нрави на обществото. До като имаме такива безнравственици за общес-тvenни дѣйци, които оплюти трѣбва да стои-тъ въ кюшетата, и до като нашето общество прѣби-ра такива като въпросни личности, отъ които нѣкой го считатъ за честъ, кога се осмѣява да блядослави, до тогава ивъсъкога ще стоиме въ рамките на онова би-волско невѣжество, съ което българинътъ се е про-славилъ.

— Дѣлото на славните отзивови студенти: Стояновъ и Градинаровъ, което бѣше отложено ми-налия мъсепъ, подлѣжи да се разгледва на 27 т. м. Въ слѣдующиѣ брой на вѣстника си ще съобщимъ резултата по него.

Поправка. Датата на поканата № 234 публикувана на 3-та страница въ миналия 28

кинъ на стареца, който се бѣше спрѣль до самитъ врата. На ти, Пахомичъ, Кузка, обѣрна се къмъ него, подръжъ го, а азъ съ керияшката ще поговоря, добави тя, като му подаваше дѣтето.

— Ще ли кротува то? измѣника Пахомичъ, като вземаше въ ръцѣ дѣтето.

— Ти го забавяй — и ще мълчи.

— Да го забавяй, да го забавяй, а съ какво, съ неудоволстие казва стареца.

Дѣтътъ жени вълзохъ въ слѣдующата стая. Съ низъкъ таванъ, неотдавна бѣлосана, тази стая бѣше до-долно мокра. Въ жъгла се намѣрваше чугуника; нейна-та дѣлга тънка тръбка прѣминаваше прѣзъ стаята.

Покрай стѣната имаше три кревата.

Всичкото бѣше бѣдно, вехто, нѣ чисто.

Въ единия жъгълъ на постелка, постлана върху съндъци, лежеше болна жена на около тридесетъ и пять години. Лицето ѝ горѣше, очите ѝ бѣхъ мжти; черните ѝ коси въ безпорядък лежехъ около главата ѝ. Жената бѣше покрита съ нѣкакъвъ си маслениено пал-то, което ѝ покриваше само до половина.

Около нея на обрънатъ съндъкъ, който замѣст-ваше масса, имаше чаша съ вода, която болната не-прѣкъснато пиеше. Тука, на пода, седѣхъ двѣ момичен-ца и играехъ съ счупени дървени куклики.

Едната отъ тѣхъ бѣше блондинка съ дебелички устни, отворена, на шестъ години — дѣщера на хазайката, на име Надя. Другата на пять години, чиста брюнетка съ кестеняви косми и красиви черни очи, сухичка и страхлива. При първия викъ или поискане на своята другарка, тя бѣше страхливо и безропотно да ѝ отслужи. Тази бѣше съдѣща дѣщера на перачката. Начесто, особено прѣзъ времето на болѣствата на майката, малката Лиза получаваше мушканици и удари отъ Надя, нѣ нѣмаше кой да се застъпи за нея: майката занесена, а Надя е дѣщера на хазайката. Чисто, като слагаше малката си главичка на постелката на болната

брой на вѣстника ни да се чете 14 вмѣсто 20 Юлий

— По доля даваме място на едно писмо ад-ресирано отъ Гаврилъ Лучовъ ж. на г. Плѣвенъ, бившъ редакторъ-отговорникъ на починалия вѣст-никъ „Наблюдателъ“ до мястните граждани Г. Г. Д-ръ Друмевъ и Ив. Доковъ. Нашите читатели знаятъ много добрѣ до каква степенъ на безнрав-ственность бѣ достигнала онази пачавра, която подъ будото на единъ нещастникъ — службашъ въ дружеството „Нива“, бѣ си задала да кали и пятни всички, които не имъ вървѣхъ по водата. Една група отъ шарлатани, каквито ги рисува самъ Гаврилъ Лучовъ, събрали отъ коль и вжже, гладни като вълци, бивши писарушки по съ 50—60 лева при сѫщъ лица, които днес ще калиятъ, ос-тавихъ нещастника Лучовъ, като отговорникъ, да лежи днес по затворите за тѣхната алчност. Ние знаехме, че Лучовъ не е въ състояние да прочете, а камоли да напише такива псуви по адресъ, на Г. Г. Доковъ, Друмевъ, но нѣмахме възмож-ност да хванемъ сѫщъ автори, защо-то нѣмахме нищо на ръцѣ. Писмото на Г. Лучова, което е отправилъ, и което ние обнародваме по молба на горните господи е едно хубаво огледало за Стамболовската глотница, която се е навъртала и навърта около дружеството „Нива“ и другите фи-нансови учреждения. Не ще съмнѣваме, че Г. Г. До-ковъ и Д-ръ Друмевъ, съ знали невинността на Лучова, и тѣ днес се удовлетворяватъ съ то-ва отправено заявление на Лучова; тѣ, върваме, да му простятъ, защото всички позоръ, всичкото безнравственство остава върху лицата, които съ инспи-рирали Лучова да върши клѣти и да псува. То-ва още показва, каква нравственна цѣна иматъ разните Коларовци и Влаховци, които съ вкарали Лучова да лежи въ затвора. Ние прѣпоръжва-ме писмото да го прочетятъ, и да видятъ, какви личности още съставляватъ Стамболовската пар-тия и въ какви ръцѣ се намѣрва управлението на дружеството „Нива“.

Ето и самото писмо:

До Г. Г. Д-ръ А. Друмевъ и Ив. Ив. Доковъ
Тукъ.

Прѣзъ 1895 година, когато излизаше в. „На-
блудателъ“ въ бѣхъ повиканъ да замѣ-
ни мястъта отговоренъ редакторъ на този вѣстникъ.
Понеже имахъ нужда да се прѣхранвамъ, слѣдъ-
като ме убѣждавахъ нѣколько пъти, азъ приехъ да бѣда отговоренъ редакторъ. Това стана въ помѣ-
щението на Дружеството „Нива“, гдѣто Коларовъ,
Биволаровъ и Влаховъ, за да ме убѣждатъ да приема да бѣда отговоренъ редакторъ на в. „Наблюдателъ“
ми обѣщавахъ златни гори. Обаче, щомъ приехъ и взехъ да пиша въ вѣстника лошо за хора,
които азъ познавамъ за добри, явихъ имъ, че не ща-
вехъ вече да се подпишамъ за отговоренъ редак-
торъ, нѣ тѣ пакъ ме убѣдиха да остана, додъ-
въ 5 и 6-и брой написахъ най-голъмитъ оскър-
бления за Г-на Д-ръ Друмева и Г-на Ив. Ив. До-
ковъ. Слѣдъ като си оплетеихъ кошницата Кола-
ровъ, Биволаровъ и Влаховъ ме испратихъ на Со-

си майка, Лиза горко плаче, а майката още повече страдаше и се мѣташе.

— Какво є? попита Авдотия, като указаваше на болната.

— Богъ јх знае, перачка е — трѣбва да се е простудила, вече втора недѣля какъ лежи; виждъ, колко гори.

— А защо не отиде въ болницата? не жела е ли?

— Бон се; казва че јх уморихъ; вижда се, че и за дѣцата ѝ е жалъ.

— Това нѣйно ли е?

— Тази, чернооката; а тази е моя, има още и едно момче на осемъ години, ходи съ дърво поддръ-
но, майка си да храни.

Въ това време се раздаде оглушителни викъ и на дѣтътъ момиченца. Авдотия се обѣрна. Бѣлоржката Надя бѣше съ дървената чаша Лиза по главата и дѣ-
тътъ плаче.

Болната се замета на постелката си. Стареца и Авдотия се спуснаха да ги разтърватъ.

— Ухъ, немирни, викаше хазайката, като тупаше съ кракъ на дѣцата, какво правите?

Лиза, като закри съ дѣвъ ръцѣ своето лице, за-
плака съ гласъ.

мовитското пристанище да приемамъ жито, гдѣто на ново ме тинжих въ друга беля: тукъ ми дадохъ да приемамъ отъ селянитѣ жито съ една голѣма кофа и единъ прѣкрасенъ день финансовои агентъ при Никополското оклийско управление ми състави актъ и ме осъдиахъ на единъ мѣсецъ затворъ. Слѣдъ като и тукъ ме осъдиха на затворъ, испадихъ ме отъ Дружеството и ме оставихъ на пътя безъ пари и безъ хлѣбъ и намразенъ отъ най-добрѣтѣ хора. Сега съзивамъ, че азъ послужихъ на Стамболистите, за да осѣрбяватъ добрѣтѣ хора, като имъ прѣкачихъ най-лоши прѣкори, но късно, когато за чуждитѣ грѣхове съмъ вече осъденъ на затворъ отъ Плѣвенски окр. съдъ за нанесени на Г-на Ив. Ив. Доковъ и Г-на Д-ръ Друмевъ кръвни обиди чрѣзъ в. „Наблюдателъ“, брой 5 и 6-й. Понеже азъ незнаехъ това, което се печаташе въ този вѣстникъ, защото ми се поднасяше да подпишамъ безъ да ми се позволи да прочета това, което подпишахъ и понеже съзивамъ, че съмъ билъ орѫдие на Коларовъ, Биволаровъ и другарите имъ Стамболисти, за да нанесѫтъ кръвни обиди на добрѣтѣ Плѣвенски граждани, за които обиди съмъ вече осъденъ на затворъ, азъ се обрѣщамъ съ настоящето си къмъ Васъ, уважаеми Г-да, Г-да Д-ръ Друмевъ и Ив. Ив. Доковъ и Ви моля да ме опростите за осѣрблението, които Ви се нанесохъ въ 5 и 6 броеве на в. „Наблюдателъ“, като Ви се искрено призовавамъ, че азъ не съмъ написалъ това осѣрбление и станахъ неволно жертва на чужди домогвания да Ви опитнѫтъ и убидятъ кръвно. Пакъ повтарямъ и Ви моля да ме прости и направите потрѣбното отъ Ваша страна, за да се отмѣни затворъ, та да не лежа и исплащамъ чужди грѣхове, които правятъ сега кефъ отъ моето нещастие, както и по рано се подиграхъ съ моето окайно положение, като метицинахъ въ затвора по дѣлъ дѣла и сега не искатъ и да ме знаятъ. Тъзи, които ми причинихъ това не сѫ никакъ другадѣ, освѣнъ въ Дружеството „Нива“ които всѣкидневно богатѣятъ и прѣписватъ имотите си, които печелятъ съ парите на „Нива“ на женитѣ си.

Като вѣрвамъ, че Вий Г-да Г-да Д-ръ Друмевъ и Ив. Ив. Доковъ, че се смилиятъ надъ мене нещастний, който съмъ принуденъ да исплащамъ по тѣмните чужди грѣхове, още единъ пътъ Ви моля, почетаеми Г-да, да ми прости и направите потрѣбното, за да прѣкратите дѣлото и не ме затварятъ, съ което домашнитѣ ми се оставятъ безъ троха хлѣбъ, защото тѣ всичко очакватъ отъ менъ.

гр. Плѣвенъ, 14/VII 98 г.

Съ почитание:

Г. Лучовъ

— Убийство въ Комурада. Завчера на 23 Юлий вечеръта, нѣколко души турци отъ с. Бѣжаново, Луковитска околия, идящи на пазаръ за Плѣвенъ, минавали прѣзъ мѣстността „Комурада“ бранице и суватъ на жителката отъ Плѣвенъ Х. Аишъ Садика Х. Юмеръ Бейова. По обичай,

— въ болницата трѣба да идешъ, тамъ по скоро ще се поправишъ . . . . .

— Нѣма не бихъ отиша въ болницата, ако имахъ кому да оставя дѣцата? . . . . . Благодарихъ ти, че болна не ме пѣдишъ, иъ като отидхъ въ болницата, на кого ще оставя злочастнитѣ, съ slabъ гласъ продума болната, като при това заплака тихо.

— Всичко Богъ? . . . . . Ще ги гледамъ промъника стареца. Елате туха Лизо и ти Надю, ето ще ви направя кѣщички отъ картитѣ, виждте!

И Стареца, като извади изъ джебътъ си уцапани карти, взе да ги нарежда на пода.

— Ето, дѣдо, почихъ Авдотия, бихъ те помолила да отидешъ на продавницата и купишъ каквото и да е за дѣцата, макаръ конфети; тѣ ще се залишатъ и болната ще се поуспокои.

— Защо не, можъ; азъ знаѣ какво да имъ купишъ, дай пари. Да отидемъ, Надя, ще дойдешъ ли съ мене?

— И азъ отвѣрихъ малката Лиза.

— Не, михурче, ти не ще можешъ ти подобрѣ да посѣдишъ, а ний въ мигъ, като перо ще, отилемъ . . . . . Виждъ, каква добра съѣдка Богъ ни праща, добави той, като протегаше ръка къмъ Авдотия.

— На, вземи, дѣдо; днесъ събрахъ, незнамъ колко; купи, каквото трѣбва, позабавляй ги и тя изсина въ рѣжката на стареца мѣднитѣ пари.

— Почакай, колко сѫ? хвана го за рѣжката хазайката.

— За какво ще ги четешъ, доброто само ме дойде въ рѣжката, викихъ стареца,—ще купя за всичкитѣ — и хайде!

Съ тѣзи думи той взе отъ гвоздея шапката си и изкочи изъ вратата.

Купи по хубаво бѣль хлѣбъ или гевреци, отколкото бисквити, викихъ слѣдъ него хазайката.

Ще купи, чу се издалечъ гласа на стареца.

Надя пѣкъ ревѣше на високата сълба и слѣдѣше стареца, който не я взе.

— Помни ми думата, нищо не ще донесе — всичкото

тѣзи Бѣжановчени пустихли добитъка си кради-шкомъ да пасе въ сувата, който се сѣдѣржа отъ Ненко Вѣтровъ, Слугитѣ на сувата, като забѣлѣзали, викинали да мащнатъ добитъка, иначе ще имъ зематъ нѣкой знакъ. Обаче рѣшителниятѣ турци не се съгласили, слѣдствие което станжало сбори-чование. Турцитѣ биле въоръжени. Убиватъ ке-хаята Тодоръ Райковъ съ тояга по главата и съ ножъ въ грѣдитѣ, нараняватъ втория, а другитѣ другари на бѣлгаритѣ, слуги, се разбѣгали. Убий-цитѣ турци сѫ: Мустафа Юрукъ Юсиновъ, Ибра-имъ Амишовъ, Сали Кючукъ Ахмедовъ и Али Юсиновъ. Тѣзи убийци сѫ хванати още прѣзъ нощта и сѫ признати всичко за убийството. Как-то се учиме, тѣ обяснявали, че това нѣщо извѣршили за защита на живота си. Мѣстото му е тукъ да споменемъ, че на това сѫщо място, много често сѫ ставали сбивания се повече отъ Бѣжанов-ските турци, които се мислятъ, че още може да вѣрлуватъ като въ Турция. Скоро ще опитатъ стро-гостъта на закона. — Убияния Тодоръ Райковъ е отъ с. Струпецъ, Врачанско окръжие, оставилъ се-мейство отъ нѣколко члена.

Софийското Ловд. Дружество „Соколъ“, е распратило една покана до всичките Ловд. дружества въ Княжеството, за да се произнесатъ желаетъ ли да зематъ участие въ Ловд. кон-курсъ, който има да стане на 6 Августъ т. г. Единъ акземпляръ и редакцията ни получи съ молба за обнародование поне въпроситѣ, които иматъ да се разглѣждатъ отъ конкурса въ София. Ако и колонитѣ на нашия вѣстникъ да се тѣсни да обнародваме това, което дружеството ни моли, но прѣдъ видъ отъ общия интересъ на дѣлото, съ които конкурса има да се занимава, ние ис-пълняваме желанието на Соф. дружество, още по-вече, че ще удовлетвориме, вѣрваме, и друго едно горѣщо желание на мѣстното дружество „Лове-цъ“, което брои не малко членове; съ въпроситѣ на които ще могатъ да се запознаятъ и произнесатъ за общото събрание, което ще стане на 26 Юлий. Ние прѣглѣдахме, както мотиви-тѣ, така и въпроситѣ, които заслужаватъ внимани-е не само на Г. г. Ловджийтѣ, но и на всѣки любителъ на природата. Едно нѣщо, което вѣр-ваме всѣко дружество ще обѣрне внимание, и спо-рѣдъ настъ ще биде основателно, е това, че Соф. дружество, което е земало такова похвално ре-щеніе за такъвъ конкурсъ, трѣбва да земе мнѣнието на всички дружества, които сега кани въ столицата, да се произнесатъ, гдѣ би било по у-добно да стане конкурса, за да могатъ всички дружества да зематъ участие въ конкурса. Въ София могатъ да зематъ участие само близ-нитѣ до София, но никога не могатъ да зематъ участие отдалечениетѣ като Плѣвенъ, Ловечъ, Се-влиево, Тѣрново и пр. градове. Спорѣдъ настъ и най спрѣдливото е да се избере центра на Бѣл-гария, а за такъвъ, никой не би го оспорилъ че е гр. Троянъ, който ще биде еднакъвъ и за Сѣ-верна и за Южна Бѣлгария. Настоятелството на Соф. дружество, спорѣдъ настъ, ако иска да ста-

ще испие, каза хазайката. По добре щѣше да биде, ако ми бѣше дала паритѣ.

— Та азъ го незнаехъ, че той е такъвъ, отго-вори Авдотия.

Ще почакаме, може и да не ги испие; на ти мо-ята врѣзка, пѣкъ ти ми дай 40 копейки и сама иди купи, каквото знаешъ, или азъ ще отидж, ако той не донесе.

— Благодарихъ, бабо, отговори болната, откѣдъ тѣ проводи туха Господъ!

— А какво имашъ туха въ врѣзската?

— Виждъ, отговори Авдотия, като и даваше врѣзската.

— Въ врѣзската имаше кѣрина за врѣзване гла-вата, която Авдотия купи, като минаваше по пазара Апраксинъ, дѣлъ рубашки, една горна дрѣшка, не много чай и захаръ.

Маря въ часа съобрази, че една кѣрина струва четири пѣти по скажно, а останалото ще ѝ остане да-ромъ, ако бабата не дойде да ги откупи. А може да биде и откраднато, въ такъвъ случай може и да не ѝ го поврѣща, прѣминъ прѣзъ умътъ ѝ.

— Азъ ще ти дамъ 40 копейки, а ти ще дой-дешъ ли при настъ?

— Да, азъ ще останж да живѣхъ туха, и сега ще отидж при една моя знакома кухарка, ще взема въ за-емъ 2 рубли и ще ти заплатихъ наема и тѣзи 40 копей-ки тоже ще ти ги вѣрина, отговори тя.

— Добрѣ, азъ ще отидж една сега въ продавни-цата; да го чакаме не трѣбва, — всичко ще испие, а като испие — ще дойдѣ; какво да купи? Може чай да же-лаешъ, обѣрна се тя къмъ болната или бѣль хлѣбъ? За дѣцата азъ знаѣ какво да купи.

— Каквото обичашъ, Николаевна, отговори бол-ната, — ти по добре знаѣшъ, Благодарихъ ти.

Ахъ, какво ге неижъ! като се обжна и заговори

не конкурса, каквъто трѣба да стане, и да бѣ-де непрѣмѣнно, ще трѣба да опрѣдѣли този пункъ. Членоветѣ отъ Соф. дружество могатъ по този случай да направятъ една научна екскурзия, която ще ги ползува, защото ще се запознаятъ съ хубавия Троянски балканъ. Ето и самитѣ въпро-си, които ще се разглѣдватъ *по-дългата* *дружество* *на* *българите* *въ* *Троян*. Да се обмисли начина, ио който всички-тѣ ловджийски дружества да съставляватъ едно цѣло корпоративно тѣло, съ еднакви цѣли, една-къвъ уставъ и еднакво име. — При това да се разгледа и въпросътъ, възможно ли е при лов-джийските дружества да се открие отдѣлъ и за ту-ристи — любители на бѣлгарската природа и при какви условия да се приематъ тѣ като членове въ ловджийските дружества.

2) Да се пропагандира между ловците да уважаватъ и испълняватъ добрите прѣдписания на закона за лова и да распространяватъ святы-тѣ демократични принципи и традиции, прокара-ни въ сѫщия законъ, съ срѣдства, каквите кон-гресътъ удобри като най-цѣлесъобразни.

3) Да се посочатъ мѣрки за распростране-ние и подобрене съдѣржанието на в. „Ловецъ“ като органъ, прѣдназначенъ да служи на ловчий-ското дѣло.

4) Да се започне съ завѣждане и аклима-тизиране на полезния дивечъ: Фазани, кеклици, малки тетреви (*Setrao teterix*) калифорнийски не-прѣлѣтащи падпѣдакъ и пр. тамъ, гдѣто е на исчезване или го нѣма никакъ, като се опрѣдѣлѣтъ дивечеразвѣдъни паркове, отъ гдѣто да се снабдятъ всичките ловджийски дружества.

5) Да се обмисли прѣзъ кои сезоni и как-ви съврѣменни срѣдства би били най-подходя-щи за онитожение на хищните животни, истрѣ-бителъ на полезния дивечъ.

6) Да се изработятъ и напечататъ инструк-ции, съ които да се опхнатъ всичките ловци за събирането на слѣднитѣ отъ голѣмъ наученъ и практиченъ интересъ данни: а) кога каквъ дивечъ убива всѣки ловецъ (полезенъ и врѣденъ) и въ какво количество? б) кой барутъ (турски, на-шенски, сърбски, австрийски, английски или белгийски) е по-смѣртоносенъ за дивечата? в) кои хищни животни прѣслѣдватъ полезния дивечъ, кога го прѣслѣдватъ и въ какво количество се намиратъ тѣ около всѣко ловджийско землище? г) кога и при какви вѣтрове започва прѣлѣтванието и отлѣтванието на птиците: гърлѣвици, пѣт-пѣдаки, бекаси, бекасини (дубли и глухи), попадийки, дѣрдѣвци (жътвари), дропли, мезмелдеки, (прѣскачи), жерави, свирци (кулики), лебеди, диви гъски, диви патици и пр., прѣзъ кои място прѣдпочително минаватъ (потоци, рѣки, блата, проходи и пр.) кога и при какво състояние на врѣмето (мѫгла, дѣждъ, вѣтъръ, снѣгъ) се явя-ватъ авангардитѣ, кога голѣмитѣ-стада (булюзи) и кога послѣднитѣ (ариергардитѣ? д) врѣмето, прѣзъ което дивечътъ изобщо започва да се чиф-тосва, въ какви мѣстности се развѣждатъ (гнѣзи и ражда), колко врѣме родителитѣ прѣкарватъ

хазайката. Надя отишла! какъ е станжало? Вижъ Кузка нѣма на кого да остави. . . . . На, бабо, побави го, а пѣкъ азъ є сега ще се вѣрихъ.

— Ще, подѣржъ, отговори Авдотия, като взе въ рѣжтѣ си слабичкото и нѣжно дѣтѣнце. Чай и за-харъ туха има въ врѣзската, каза Авдотия, а пѣкъ ти купи бѣль хлѣбъ и половинъ бутилка млѣко.

— Хубаво, хубаво, ще купи, каза Маря и въ единъ мигъ скри въ съндицка врѣзската на Авдотия и излѣзе изъ стаята.

Какво те боли, попита Авдотия.

— Всичко ме боли . . . . . имамъ жажда голѣ-ма — да ми е да пињ, да пињ, съ една дума въ гърдитѣ ми, като че ли отгънъ гори, и да ми

съчелядът си, кога младите стават способни да избъгват опасността и да се самосъхраняват (пазятъ), какви пръпятствия и пакости се правят при развъжданието на полезния дивеч от страна на населението (развалините на гнездата от косачите, събиране яйцата на блатни птици, хващане малките сърнета, кошутчета, заечета, гълъбчета и прочее) е) колко и какви закононарушения съ извършени отъ властите, отъ падарите, отъ бракониерите и отъ самите членове ловци? ж) народните имена, прѣдания и вѣрвания за животните и пр. пр.

7) Да се въведе кооперативния (потребителя) принцип между всички членове на ловджийските дружества за доставяне на право отъ големите търговски къщи или отъ фабриките изъ странство всички потребности по лова (гилзи, барутъ, сачми, чанти, пушки и пр.) разбира се, срѣщащо възможните намаления на цѣните, и ползата отъ намалението да е за самите членове-ловци.

8) Да се вземат мѣрки за устроенение на заводи, и то на нѣколко места, отъ най-чистокръвни расови кучета по всички родове ловъ като се обръне особено внимание за подобрене на нашата мѣстна раса на палашите (загарите).

9) Да се обсъди, като какви мѣрки да се вземат щото ловчийските дружества да иматъ единъ свой отдѣлъ при зоологическата сбирка (музей), въ която да бѫдатъ изложени всички нашиенски видове животни (полезни и вредителни) що съставляватъ прѣдмѣтъ за ловъ, както и срѣдствата за убиванието и улавянието имъ (всички видове стари орхии, капани, стапици и пр.)

10) Да се направи, докътъ трае конгресътъ, колективни постъпки отъ самите делегати прѣдъ М-то на Търговията и Земеделието, прѣдъ М-то на общественитетъ Сгради и прѣдъ Военно-то Министерство за назначение на специални надзоратели по лова и риболовството, за намаление таксите за прѣвоза на кучетата по държавните желѣзници и за отпускане даромъ по нѣколко пушки и нуждните патрони за стрѣлбищата на всѣко едно дружество, като се замоли Военното Министерство да даде своето съдѣствие и улѣснение за построяване въ столицата едно образцово стрѣлбище, спорѣдъ което да бѫдатъ урѣдени и другите стрѣлбища изъ провинциите.

Къмъ горните въпроси, разбира се, всѣки деликатъ е въ правото си да прибави и други, щомъ тѣ сѫ отъ общъ интересъ за дѣлото, нѣ съ условие да бѫдатъ тѣ обявени въ конгреса още въ първото му засѣдане.

Акционерна Банка „НАЙРЪДЪКЪ“
гр. Плѣвенъ.

Основенъ капиталъ 1,000,000 зл. лева

Управлятелът съвѣтъ на Акционерната Банка „На- предъкъ“ съгласно протоколното си рѣшеніе, честъ има да покани Г-да акционеритѣ на извѣрдно събрание на 3-ий идущи мѣсѣцъ Августъ т. г., което ще стане въ 8 часътъ прѣдъ обѣдъ въ помѣщеніето на Банката за вземане слѣдующите рѣшенія:

I Утвѣрждаване на управителя на Банката и

II Разрѣшение да се исплатятъ печалбите отъ $\frac{1}{7} - \frac{31}{12}$ т. г. въ края на годината, както и кога да станатъ исплатленията на 12% за прѣвъ 1899 год.

Умоляватъ се Г-да акционеритѣ срѣчу депозирани на акции си за удостовѣрение правото си за участие въ събранието, да се отнесатъ до слѣдующите лица и мѣста:

гр. Плѣвенъ Банковата Кантара
„София Българ. Нар. Банка
„Русе Д. А. Буровъ С-е
„Ловечъ Бр. И. Никифорови.

14 Юлий 1898 г.
гр. Плѣвенъ Прѣдсѣдателъ на управ. съвѣтъ:
Д. Стояновъ

Забележка: Ако не се състои събранието на 3-ий Августъ, то отлага се сѫщото безъ особенна покана за 10 сѫщия т. г.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ на почитаемата публика, че изработвамъ: скици, планове, детални чертежи и сметки за строение частни къщи; — приемамъ прѣдприятието на частните постройки; — доставямъ: тапети, теракотни, гипсови или други външи или вътрѣшни украси; сѫщо доставямъ и инсталации централни отопления съ топълъ въздухъ, пар, или топла вода.—

Всичко съ най-умѣрени цѣни.

Архитектъ Удо Рибау
(Русе)

10—10

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕВНИТЪ ПРИСТАВИ

№ 6370

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ землището на Комаревското землище а именно:

- 1) Една къща (Землянка) въ с. Въл.-Трѣти долнато мащо съ дворъ отъ около 5 дек. оцѣнена за 150 л.
- 2) Лозе отъ 1 $\frac{1}{2}$ дек. въ землището на с. Катерица въ мѣстността „Долните лозия“ оцѣнена за 22 л. 50
- 3) Нива отъ около 14 дек. въ сѫщия районъ въ мѣстността Сърдешки пътъ оцѣнена за 140 лв.

Горниятъ имотъ принадлежи на Митю Гюровъ отъ с. Въл.-Трѣти не заложенъ продава се по възискането на Иванчо Цвѣтковъ отъ гр. Ловечъ за 500 лв. лихвите и разносите по испълнителния листъ № 2078 на Плѣвенски Окол. Мир. Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 17 Юлий 1898 г. Дѣло № 111/94 г.
сѫдебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ 2—145—2

№ 6218

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ землището на Комаревското землище а именно:

- 1) Нива „Равището“ отъ 17 декари 3 ара.
- 2) Нива Дърманкова падина около 13 дек. 7 ара
- 3) Нива „Срѣдората“ около 16 дек. 5 ара.
- 4) Нива „Ейгени геранъ“ около 16 дек. 5 ара.

Горните имоти принадлежатъ на Петко Цвѣтановъ отъ с. Злакучене не сѫ заложени продава се по възискането на Стаменъ Ивановъ отъ с. Комарево за 460 лв. лихвите и разносите по испълнителния листъ № 2750 на Плѣвенски Окол. Мир. Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ произволна цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 16 Юлий 1898 г. Дѣло № 516/96 г.
п. сѫд. Приставъ: К. Пуневъ 2—138—2

№ 6220

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на втори публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ землището на Комаревското землище, а именно:

- 1) Нива „Малера“ около 6 $\frac{1}{2}$ декара цѣна произволна
- 2) Нива „Тѣрница“ около 16 декара цѣна произволна и

3) Нива „Кретски пътъ“ около 15 дек. 7 ара цѣна произволна.

Горните имоти принадлежатъ на Константинъ Крѣстевъ отъ с. Комарово не е заложенъ продава се по възискането на Стаменъ Ивановъ отъ сѫщото село за 365 лева лихвите и разносите по испълнителния листъ № 2749 на Плѣвенски Окол. мир. сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ произволна цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 11 Юлий 1898 г. Дѣло № 515/96 г.
2—140—2 п. сѫд. Приставъ: К. Пуневъ

№ 4658

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ гр. Плѣвенъ а именно:

- 1) Една къща въ гр. Плѣвенъ IX квартъ съ дворъ 208 кв. мет. оцѣнена за 100 лева.

Горниятъ имотъ принадлежи на Петко Тотовъ отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по възискането на Моно С. Рогачевъ отъ гр. Плѣвенъ за 75 лв. лихвите и разносите по испълнителния листъ № 262 на Плѣвенъ.

Горниятъ имотъ принадлежи на Константинъ Крѣстевъ отъ с. Комарово не е заложенъ продава се по възискането на Стаменъ Ивановъ отъ сѫщото село за 365 лева лихвите и разносите по испълнителния листъ № 2749 на Плѣвенски Окол. мир. сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ произволна цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 15 Юлий 1898 год. Дѣло № 67/98 г.
сѫд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ 2—144—2

№ 6337

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ землището на Плѣвенски землище а именно:

- 1) Една четвъртъ часть отъ една, воденица съ единъ четвертъ часть камъкъ направена отъ камъкъ и дървенъ материалъ покрита съ кермици и съ една четвъртъ бостанъ отъ около 7 дек. и 3 ара оцѣнена 200 л.
- 2) Нива отъ 9 дек. и 5 ара мѣстността „Дѣлгински пътъ“ оцѣнена 57 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 15 Юлий 1898 год. Дѣло № 67/98 г.
сѫд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ 2—144—2

№ 6332

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ гр. Плѣвенъ а именно:

- 1) Една нива Плѣвенско землище, мѣстността „Стражи“ отъ 12 долюма оцѣнена 100 лева.

Горниятъ имотъ принадлежи на Трифонъ Пенчевъ отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по възискането на Хазната за 81 лева 75 ст. лихвите и разносите по испълнителния листъ № 1487 на Плѣвенски гр. Мировий Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 24 Юлий 1898 год. Дѣло № 1489/97 г.
сѫд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ 1—2

№ 3556

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстній вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ гр. Плѣвенъ а именно:

- 1) Една нива Плѣвенско землище, мѣстността „Стражи“ отъ 12 долюма оцѣнена 100 лева.

Горниятъ имотъ принадлежи на Трифонъ Пенчевъ отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по възискането на Хазната за 81 лева и разносите по испълнителния листъ № 1487 на Плѣвенски гр. Мировий Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 24 Юлий 1898 год. Дѣло № 1559/97 г.
сѫд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ 1—2

целарията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ Одрѣнското землище а именно:

- 1) Нива отъ 6 дек. и 3 ара въ мѣстността „Целината“ оцѣнена